

[Lorentzen.]

forstår jeg så godt, for er denne fortolkning rigtig, er det ganske unødvendigt med nogen som helst lovhjemmel; så kan man nemlig gøre ganske, som man vil. Derfor vil det være aldeles nødvendigt, at der i lovforslaget bliver indført et kriterium, der siger: de og de regler må gælde for, at kommunerne skal kunne give dispensation fra aldersgrænsen.

Vi kan tiltræde, at der vises opsparingen et stærkere hensyn end tidligere, for det første ved, at det beløb, rentemodtagerne kan oppebære uden afkortning i grundbeløbet, hæves til 80 pct. af dette — efter Elmquists forslag skulle det fradragsfri beløb endda være 100 pct. — og for det andet ved, at den hidtidige vilkårlige sondring mellem indtægtens oprindelse bortfalder, således at indtægt af formue ikke stilles ringere end arbejdsindtægt. Det er et gammelt venstrestandpunkt, som vi har kæmpet for i mange år mod socialdemokratiets modstand, men det er dog siden 1946 lykkedes os at opnå nogle resultater i den retning. Vi ser derfor med glæde, at den høje regering nu går ind for denne tanke, som venstre hele tiden har gjort sig til talsmand for.

Vi må naturligvis i et kommende udvalg søge at få mere præcise beregninger over, hvad det nye grundbeløb kan antages at medføre af merudgift — for gratis bliver det ikke. Jeg beder den højtærede socialminister bekræfte — eller, hvis han ikke kan det, korrigerer mig — at grundbeløbene i København efter lovforslaget, ført frem til regulering pr. 1. oktober 1955, for et ægtepar bliver 4 278 kr. og for enlige 2 831 kr. Når jeg nævner dette, er det, fordi der står lidt andre tal i forslaget; jeg tvivler ikke om, at de er rigtige, men jeg vil også gerne have bekræftet, at de tal, jeg her har nævnt, er rigtige. Hertil kommer så eventuelt en lang række andre tillæg, der ikke medregnes i grundbeløbet. Det forekommer mig meget tvivlsomt, om der i virkeligheden vil blive tale om nogen besparelse eller blot om, at forslaget stort set kan hvile i sig selv.

Venstre har fra gammel tid næret ønske om at få slettet zonegrænserne i forbindelse med tildeling af aldersrente. Dette ønske er ikke imødekommet, men jeg skal ikke på nærværende tidspunkt insistere stærkt der-

på, da jeg ved, at statistisk departement endnu ikke har afsluttet en påbegyndt undersøgelse af, hvorvidt der er saglig basis for at opretholde disse geografiske grænser.

Lovforslagets overgangsbestemmelser, der findes i § 2, virker ikke overbevisende, og jeg synes egentlig ikke, de er særlig godt sagligt motiveret.

Efter lovforslaget vil invaliderentemodtagerne få udbetalt et pensionstillæg svarende til folkepensionstillægget til aldersrentemodtagere, og af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at denne forhøjelse i en 6-årig periode vil kræve, at der ialt yderligere indgår 132 mill. kr. til invalideforsikringsfonden — der iøvrigt reelt ikke har spor med „fond“ at gøre; det er bare en kasse, som staten hidtil har puttet hovedparten af pengene i, medens de forsikrede og arbejdsgiverne har ydet et mindre bidrag. Af lovforslaget ser jeg, at det nu er tanken at forhøje de to sidstnævnte bidraggyderes bidrag.

Vender vi os derefter til lovforslaget om folkepension, springer det straks i øjnene, at zonegrænserne her er sløjfet — hvilket vi naturligvis kan tiltræde — således at pensionen bliver den samme, uanset hvor i landet man bor. Derimod er vi betænkelige ved, at pristalsreguleringen ikke skal gælde her, hvor beløbene trods alt er relativt små i sammenligning med aldersrenten, der jo opretholder pristalsreguleringen. Rent personlig har jeg intet imod at drøfte den tanke, at vi i et par år forsøgte at standse pristalsreguleringen på en lang række felter, for jeg tror nemlig, det ville have en gavnlig indflydelse på den regering, der ellers ikke turde forsøge at standse inflationen, men tværtimod gav den vækst. Valgdagen ville antagelig vise vælgeres dom over en politik, der favoriserede inflationen.

Der er næppe nogen tvivl om, at alle her i landet føler alvoren og bekymringen ved den stadig stigende inflation. I oktober 1947 var pristallet 300, og den daværende leder af socialdemokratiet rettede i den anledning de voldsomste bebrejdelser imod venstre-regeringen, hvad enhver kan gå hen og læse i folketingstidende. Pristallet var i april 1954 nået op på 378, i dag er det 410, og hvad vil det blive i det kommende kvartal? De fleste af os ser i så henseende med